

3. dopis – 15. 11. 2010 – Třetí pozdrav z Konga aneb ryba, ryba, ryba, fotbal, ryba

Ahoj Evropo a taky ostatní světe!

Tak po dvou měsících v Kongu jsem se smířila s tím, že to **ne všichni ostatní ale, že to já jsem ta divná**, co si nesolí pomeranč, nesladí fazole a nemaže marmeládu na vajíčka. Vzpomínám na poslední přípravný víkend pro budoucí dobrovolníky, kde jsme se dozvěděli, jakými psychickými stavy si dobrovolník postupně projde. Nedokážu přesně říct, v jakém stadiu se teď nacházím, ale stejným, akorát zrychleným vývojem jsem si prošla ve vztahu k místnímu jídlu.

1. zmatení (Co to je a jak se to jí?)
2. euforie (Je to spousta zdravých ryb a jí se to přece rukama!)
3. deprese (Už zase ta páchnoucí ryba...)
4. přizpůsobení (Ryba? To je dobře, zítra budou fazole.)

Pomalů nám tu **začíná období dešťů**, takže teď tak nějak **žijeme blíž přírodě**, tedy hlavně té hmyzí. V praxi to znamená, že mi po posteli občas skáčou kobylky a do piva padá víc much. Nejhorší ovšem je spát v moskytiéře uvězněná společně s komárem. To je pak dilema, buď přežijete jednoho komára, nebo se ho pokusíte vyhnat za cenu toho, že se jich do moskytiéry nahrne dalších pět. A nezapomínala jsem, že by konžské komáry nějak vyváděl z míry český repelent.

Předminulý týden jsem se stala fotbalovou hvězdou. Sport obecně a tím spíš fotbal není mou silnou stránkou, nicméně moje třída hrála zápas a tak jsem se přidala. Prvních dvacet minut jsem pobíhala po hřišti v sukni a sandálech naprosto zmateně sem a tam jak ztracená koza. Ovšem potom jsem se nějakou zvláštní náhodou ocitla před bránou, nějakou ještě zvláštější náhodou se tam se mnou ocitl balón a tou vůbec nejzvláštější náhodou hraničící se zázrakem se moje pravá noha do onoho balónu strefila a já jsem vystřelila na bránu. Veškeré publikum, všichni hráči včetně soupeřů propukli v nadšený jásot. No gól z toho nakonec nebyl, jelikož brankář se stihl vzpamatovat, ale celý den se potom mluvilo jenom o tom, jak Markéta vystřelila na bránu.

Náklady na dobrovolníka se šplhají do řádů sta tisíc. To mě nutně přivedlo k otázce, jestli za to stojím. Protože přece jen – žádné praktické vzdělání nemám, mám čerstvě po gymplu, což znamená, že umím všechno, ale vlastně nic. Takže - stojí vůbec moje práce za ty účty za letenku, vízum, očkování, stravu, ubytování, školení,...? Nebylo by lepší sem ty peníze poslat místo mě? Ale až tady a až teď mi dochází, že salesiánská pedagogika nepotřebuje peníze, ale lidi. Můžete sem místo mě poslat dvě stě tisíc a kluci dostanou nové oblečení a možná na přilepšenou sušenky. Ale nové kalhoty a sušenky nezmění nic na tom, že jsou to kluci poznamenaní ulicí, zhrublí a neotesaní. Nové oblečení z nich neudělá ani dobré křesťany, ani čestné občany, jak chtěl Don Bosco a celý život zůstanou nejméně jednou nohou na ulici, kde se krade, a berou se drogy. A tak jsem tu místo sušenek já, a protože role přísného (ale milujícího) otce už je zabraná bratrem Aimé, zbývá na mě o dost vděčnější role hodné mámy – starší sestry – potenciální nevěsty. A někteří jsou to pěkní raubíři, divoši a drzouni a je potřeba si k nim najít cestu, ale žádný z kluků není zlý.

I s klukama ve škole jsme udělali pěkný kus práce. Hlavně to, že já už pronikám do tajů pedagogického řemesla, jímž jsem byla doposud nepoznamenaná, a kluci už se zvládají soustředit na vyučování, jímž taky byli doposud téměř nepoznamenaní navzdory tomu, že za sebou mají nejméně rok ve škole. Umí říct "čáry máry fuk" a ví, že to je zaříkadlo z daleké země, které způsobí, že se ze souhlásky l a samohlásky a stane slabika la. **Jsou to vůbec velká kouzla, co spolu děláme.**

Po dvou měsících práce jsme teď měli **dvoudenní prázdniny** a byly to snad ty nejzaslouženější prázdniny, co jsem zažila, včetně těch pomaturitních. Tak jsme načerpali síly a v pondělí zas hurá šířit vzdělání!

I když kluci přichází do styku s Evropany skoro neustále, pořád se mají čemu divit. Vydrží mi třeba půl hodiny píchat prstem do ruky a pozorovat s neuvěřitelným zaujetím, jak místo, do kterého píchli, zbělá a pak zčervená, to je fakt baví. Ještě větší radost pak mají, když přiběhnu uříčená z tělocviku rudá až za ušima, to na mě křičí, že **nejsem**

běloška ale červeňoška. Potom jim přijde hrozně divné, že se u nás mluví jenom jedním jazykem, protože to je přece nějak málo, ne? A čtyři roční období? To je zas nějak moc, ne? Protože tady prostě buď prší anebo neprší.

Myslím na vás a děkuju, že i vy myslíte na mě!

Markéta

PS: Přikládám fotku z poutě na konci října, měsíce Panny Marie, kterou jsme tu s děčkama ve škole měli.

PPS: Jestli máte pocit, že jste tady na tom světě tak trochu zbyteční, že sice máte nějaké vzdělání, ale vlastně pořádně nic neumíte (tak jako já), tak pojed'te do Konga a naučte jedno dítě, co se stane, když dá dohromady I a a, ono vás to rychle přejde!

Kipushi, prádelna pod stromem

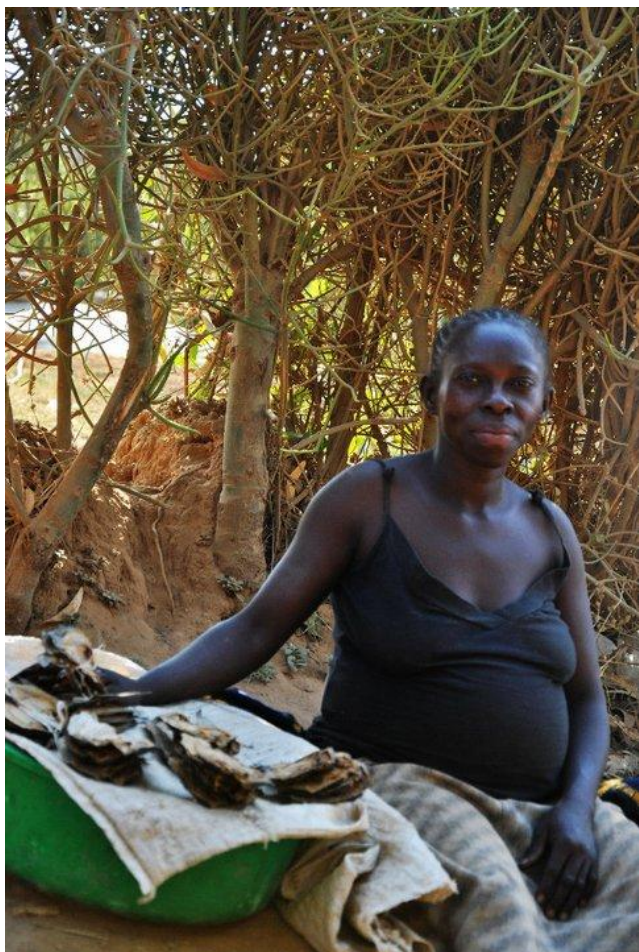
Kipushi

otec Eduard promlouvá k zástupům opírajícím se o strom

pouť, požehnání

Kasungami, prodej sušených ryb

Kasungami,
prodejní stánek

Kasungami